

UN DIA D'AVENTURA

Fina Anglès i Soronellas

UN DIA D'AVENTURA

UN DIA D'AVENTURA

FINA ANGLÈS I SORONELLAS

Primera edició digital: març del 2012

© Del text: Fina Anglès i Soronellas

Il·lustració de la coberta: Jasmin Bergada

Disseny i composició: Montserrat Coll

Aquesta obra va ser editada per Columna Edicions l'any 1997. Trobareu més informació sobre l'autora i la seva obra a: <www.escriptors.cat/autors/langlesf/> i <<http://www.es.cat/pagines/finaangles/finaangles.html>>.

*A la Mireia Sopesens Pulido,
ma fillola petita*

1

Feia algunes hores que caminaven i es van aturar a reposar a l'ombra espessa d'un pinar que oferia fresca prop del camí.

Encara havien de trescar una bona estona abans d'arribar al lloc on trobarien les tendes i on s'havien proposat de passar uns quants dies d'aquell estiu. Era necessari, no malgastar les forces. Calia dosificar-les convenientment i ara, més, perquè la calor del migdia els resultava ofegant.

El punt on es faria l'acampada d'aquell any no els era desconegut. Ja feia dos estius que hi havien passat un cap de setmana llarg i tothom havia coincidit que era un lloc agradable, que s'hi estava molt bé i, sobretot, que era molt fresc.

Disposaven d'espai lliure per poder jugar i també per poder encendre el foc de camp. Igualment gaudi- en de molta ombra de pins i d'alzines i d'aigua abundant.

Estava situat suficientment a prop del poble com per tenir a mà tot allò que cada dia necessitaven: pa, ous..., o bé telèfon, farmàcia, assistència mèdica etc. i

suficientment lluny com per tenir tranquil·litat o sigui ni cotxes, ni motos, ni visites continuades.

I encara més, al riu hi havia, molt a prop d'on ells acamparien, uns tolls d'aigua fresca que competien amb les millors piscines del món, incloses les olímpiques.

En conjunt un paisatge i un espai excel·lents.

Els intrèpids caminants, en arribar a l'ombra dels pins, es descarregaren les motxilles i s'assegueren a terra per reposar. Com que anaven al davant i eren els primers, es feien l'efecte que així podrien descansar més estona.

En el grupet de davanters hi havia la Mireia, el Jordi, el Santi, la Bàrbara i la Mariona i, una mica més endarrere, el Pep un dels monitors.

A la resta de companys del grup, ni se'ls sentien les veus. Només se'ls veia en la llunyania per les motxilles que portaven. Semblaven formigues minúscules i multicolors caminant afilerades cap al cau.

—Uf! Quanta calor! —va dir la Bàrbara només deixar-se anar a terra.

La Mireia li allargà la seva cantimplora tot dient-li:

—Té fes-te-la passar. Beu!

—És nova? —preguntà la Bàrbara.

—Sí me l'ha regalada ma padrina ara a final de curs —va explicar la Mireia.

—És bonica, sembla d'aquelles de passar aventures! —continuà la Bàrbara mostrant interès.

—Sí com les de les pel·lícules —confirmà la Mireia.

Llavors va intervenir el Jordi.

—Jo també n'he demanada una a ma mare i aviat la tindrè. Serà igualeta com aquesta. Tota així de funda de pell marró i amb serrells als costats. Com les de viure peripècies.

La Bàrbara es va fer passar la set i a continuació tota la resta de companys. Tots allargaren el traguèt bevent a galet. El Santi, el darrer, la va tornar a la Mireia, dient:

—Quina aigua més fresca i més bona; no sé? és com a diferent.

Ella sense fer-ne cas comentà:

—L'he omplerta a casa, abans de sortir, amb aigua de l'ampolla que hi havia a la nevera. Com faig sempre.

Amb tanta xerrameca i tanta cantimplora de mà en mà i tant de comentari, el temps s'havia anat escolant i ja la resta d'excursionistes del grup començaven a arribar al pinar.

—Ja us hem atrapat! —digué, rialler, un dels monitors mentre es descarregava una motxilla monumental plena fins dalt.

Descansaren tots plegats una bona estona mentre endrapaven el dinar, begueren amb prudència i, novament, amb la càrrega a l'esquena, emprengueren la ruta dreuera amunt.

Travessaren conreus d'avellaners i olivers, creuaren barrancs, circularen enmig de boscos de pins i alzines i deixaren endarrere alguna riera, comptats masos amb palmeres, lilàs o glicines, algun garrofer...

A mitja tarda, arribaven al seu lloc.

—Atenció tothom! Ja hi som! —havia dit, cridant, molt contenta la Lluïsa, cap dels monitors.

Aquelles paraules van ser molt ben rebudes per part de tots i cada un dels excursionistes. Tots estaven bastant cansats i quasi bé no podien dir ni piu.

Però... arribar no volia pas dir reposar. Ho sabien d'altres vegades. Hi havia feina per a tots i més!

Per molt que l'equip complet de monitors hi hagués anat dies abans i, ara, ells es trobessin les tendes plantades amb els recs fets als costats per canalitzar l'aigua de pluja, les latrines excavades i tot el servei d'intendència organitzat per donar-los berenar i per cuinar el sopar i el que convingués, i les taules ben col·locades sota el rafal a punt per a les menjades, ara, en arribar, tothom havia de situar les pròpies pertinences i el material comunitari al lloc corresponent i a més, era necessari organitzar els grups de serveis.

Més tard berenarien. Menjarien pa amb xocolata.

Just arribar i immediatament després de sentir uns quants tocs de xiulet com a senyal de convocatòria general, tots els xiquets i xiquetes s'adreçaren al punt d'encontre situat no gaire lluny d'on estaven i encerclaren el Joan, el monitor que havia de llegir la distribució dels components de cada una de les tendes.

Vistos de lluny, semblaven la pinya d'un castell de festa major o sigui de nou pisos.

—Si poguéssim estar junts a la mateixa tenda ens ho passariem molt bé, no? —s'havien dit fluixet, com en secret, el Santi, la Bàrbara i la Mariona, tot mirant-se els seus companys.

—I tant! —xiuxiuejaren rient i amb complicitat la Mireia i el Jordi.

La lectura de noms i tendes se'ls feu una mica llarga. Quasi els sortien els ulls de la testa en direcció al

El monitor ja només va tenir temps de veure els peus de tots cinc que els tocaven al cul de tant de pressa com s'allunyaven corrent cap a les tendes.

Es distribuïren l'espai. Estengueren les estores: tres a un costat i dues a l'altre. Destinaren el fons de la tenda i els costats de l'entrada a motxilles i bosses i les hi col·locaren. Fixaren, també, un punt per a deixar-hi les sabates durant la nit i ja un cop a fora, lligaren baixet, entre dos arbres, un cordill resistent per a poder-hi penjar les tovalloles i els banyadors, i un de més alt per posar a ventilar els sacs de dormir en llevar-se al matí.

—I hi podrem penjar la roba quan rentem —puntualitzà la Bàrbara, que era molt amiga de l'aigua.

També van reforçar un dels vents de la tenda que calia tesar. Ja hi estaven avesats d'altres vegades i no els va portar cap complicació.

En acabar, guaitaren i se sentiren complaguts. Ja estaven instal·lats a la seva tenda. Ho tenien tot organitzat. Només calia començar a habitar-la.

—Deixaré la cantimplora aquí per si tenim set durant la nit —va dir la Mireia mentre la col·locava al punt que es podia considerar com a capçal del llit.

—Ah! mira que bé! Així si volem aigua no caldrà que sortim a fora —explicà contenta la Bàrbara.

—Doncs jo també hi deixaré la meva llanterna i si ens fa falta, la podem fer servir —afegí el Jordi, mentre la situava prop del seu matalàs.

I acabà:

—Vinga! Anem cap a l'esplanada! Acabo de sentir tocs de xiulet. Deu ser l'hora de berenar!

Sortiren tots cinc de la tenda. Estava tan ordenada i organitzada com si, d'un moment a l'altre i després

d'hores de preparació, haguessin d'arribar convidats vinguts expressament des de totes les parts del món a visitar-la.

Ho tenien tot a punt i a més a més... n'estaven contents.

—Que bé que puguem estar junts tots cinc! Es deien una i altra vegada i s'ho repetien. No s'ho podien acabar de creure.

A l'esplanada s'hi trobaren tots els nois i noies i l'equip de monitors i monitores del campament. Ple-gats eren una bona colla.

Un cop l'equip de caps va haver explicat el funcionament i es van haver repartit, per grups, els serveis, especialment els d'aquell primer dia i de l'endemà, els encarregats dels berenars, entre ells el Santi i la Mireia, van distribuir el pa amb xocolata.

En acabar, mentre l'equip de servei de cuina començava a fer el sopar, un grup bastant nombrós es va dedicar a arranjar l'esplanada on poder fer, cada vespre i amb seguretat —aquest aspecte no es podia desatendre de cap manera—, el foc de camp.

Els uns arrencaven herbes seques, d'altres buscaven pedres i les transportaven al centre de l'espai per a fer-hi una mena de rotllana empedrada i excavada en el sòl on fer el foc, d'altres dibuixaven un cercle al seu voltant... i uns quants preparaven cançons i jocs per a la vetllada d'aquell mateix vespre.

Tothom treballava. No hi havia ningú que s'estigués sense fer res.

Van sopar un pèl tard, però no era estrany; més aviat és molt natural el primer dia de l'acampada. Eren moltes persones i moltes coses per posar al lloc, per

situar al seu espai i, especialment, per agafar plegades el ritme de convivència.

A l'hora de sopar, ja es notava que feia unes quantes hores que treballaven en equip i després, en fer el foc de camp, també es notava que aquell dia havien caminat molt i que tots estaven cansats.

No s'allargà gaire la vetllada. Unes quantes cançons, algunes aclamacions, algun acudit... i poca cosa més. Tothom estava rendit però també content.

Amb un cant desitjant «bona nit», tothom se n'anà a descansar.

La Mireia, el Jordi, la Mariona, la Bàrbara i el Santi s'adreçaren a la seva tenda. Abans s'havien rentat i raspallat les dents i el cabell. Hi entraren contents, es posaren el pijama i, al moment d'introduir-se al sac, la Mireia recordà:

—Ei, si durant la nit teniu set, ja ho he dit abans, aquí deixo la meva cantimplora.

Parlar-ne va ser fer-los venir set i tots, un darrere l'altre, van haver de beure.

—Ooohhh! quina picoreta fa aquesta aigua! —exclamà la Bàrbara i afegí:

—Fa com pessigolles a la llengua.

Els companys se la miraren però no feren cap comentari, fora de la mestressa de la cantimplora que preguntà:

—Ja heu acabat? No necessiteu res més?

—Noooooo, moltes gràààààcies! —respongueren tots quatre com si fossin una coral.

Llavors la Mireia, serioqueta, digué allò que havia après de petita i que sempre repetia abans de posar-se al llit o —en aquell cas— al sac:

Si aviat m'adormo,
potser somniaré;
la lluna em vigila
i els estels també.

I es desitjaren bona nit.

Al cap de pocs segons la son i el cansament —per força havien d'estar fatigats— els havien vençuts.

Dormien plàcidament i profunda.

Quan el monitor de torn va fer el darrer tomb entre les tendes, en acostar-se i parar orella una per una, no va sentir res més que el silenci i... algun ronc.

A fora cantaven els grills. No gaire lluny, raucaven les granotes. Al cel, el carro era un esclat lluminós d'estels i, amb la fresca de la nit, els romanins escampaven el seu perfum.

Tot, doncs, feia la seva feina.

2

El cel es mostrava fosc i amenaçant. Se sentia en la llunyania un soroll de trons que anunciava, amb seguretat, una gran tempesta i queien alguns llampecs. La claror d'aigua anava precedida de grosses gotes de pluja que començaven a arribar i que ressonaven fort en topar amb l'abundant vegetació de la zona; una forta olor de terra mullada ho envaïa tot.

El silenci tens amplificava els sorolls de la natura però no se sentia ni un ocell, ni tan sols el brunzit de cap insecte dels molts que habitaven aquelles contrades. La humitat, sempre elevada a la regió, s'havia incrementat considerablement.

Més o menys llunyana, la remor sorda de barranques i torrents, que en general tenien poc desnivell, feia témer la seva crescuda i la posterior inundació de les zones baixes.

El cruixir continuat de brancatges i arrels, mig immersos en l'aigua, denotava la intensitat del corrent del riu i alguns estrèpits llunyans, que cada cop sovintejaven més, assenyalaven esllavissaments de roques,

pedres i terres a les zones altes per on transcorria sovint encaixonat.

Fins i tot els alisis, els vents d'aquelles latituds, sempre constants en el seu buf, havien incrementat la seva força i doblegaven, arremolinaven i deixaven mig mal-meses plantacions de palmeres cocoteres i de canya de sucre.

Totes les mans disponibles dels integrants de les llargues famílies d'indígenes les quals vivien disperses en petits grups a les clarianes de la zona s'havien hagut de dedicar a posar sota aixopluc la gran quantitat de copra, la polpa de coco que un cop seca és enviada a països llunyans.

Es donaven moltíssima pressa. Els faltaven cames per anar de la zona normalment assolellada on posaven la copra a assecar a la mena de rafal o tendal que més o menys la protegia en cas de pluja. D'altres es dedicaven a protegir la copra situada més lluny del lloc cobert, de manera que l'aigua l'afectés mínimament.

L'espessa cortina de pluja, cada vegada més propera, ho tapava tot. Les diverses elevacions, tants cops punt de referència pels navegants, no es veien ni s'intuïen. Com si no existissin. Tampoc no existia el volcà. Semblava com si cel i horitzó s'ho haguessin engolit tot d'una revolada.

—La tempestat cada vegada s'acosta més cap on som nosaltres! —crià fort la Mireia enmig de vents i soroll de trons.

—Sí però és l'únic camí per on podem sortir d'aquesta vall! —va dir baladrejant el Jordi, i afegí enèrgicament:

—Hem de continuar. Aquí no ens hi podem quedar.

Cinc figures avançaven lentament, doblegant-se contra el vent, lluitant per poder fer cada nova passa i rebent, a la cara, l'impacte de les primeres gotes de pluja.

S'havien d'espavilar abans no els atrapés el cor de la tempesta, però no ho tenien gens fàcil. Justament li anaven a l'encontre. D'un moment a l'altre, es trobarien i aquella topada els feia respecte.

Un llamp acabava de caure no gaire lluny del sender per on circulaven els cinc excursionistes. Una munió d'aus cridaneres s'allunyà vertiginosament del camí tot aletejant amb força.

Tot plegat resultava espaordidor. Feia temor.

Aquell matí, s'havien proposat d'anar d'excursió al Bosc de les Falgueres Gegants i tenien intenció d'arribar-se als conreus de canya de sucre després de dinar.

A punta de dia, sortiren del poblat de cabanes i amb pas segur enfilaren el camí cap a les zones de vegetació selvàtica. Deixaren enrera, prop d'un punt d'aigua, un dels comptats ramats que hi havia a l'illa i travessaren un enorme pla farcit de cactus de moltes varietats.

Aviat van divisar les falgueres. Eren com arbres; d'aquí venia el nom de *bosc*. Conforme s'hi anaven acostant, quedaven més sorpresos:

—Oh! oh! oh! oh! oh! —exclamaren, la Bàrbara i la Mariona badant del tot la boca, i afegiren:

—Si nosaltres semblem barrufetes al costat d'aquests arbres!

—No ho són arbres, són plantes que amb el temps que fa aquí han crescut moltíssim i són tan altes com alguns arbres —replicà la Mireia.

—Està bé dona! No són arbres però ho semblen perquè jo no arribo, ni de bon tros, a tocar la primera

branca. Fixa-t'hi! —contestà la Mariona situant-se al costat d'una falguera.

Plegats s'endinsaren en l'espessor de falgueres. Jugaren a amagar, localitzaren ocells de colors virolats i s'entretingueren —com havien vist en una pel·lícula— a beure aigua d'un rierol amb un got fet tot cargolant, en forma de paperina, les fulles resistents i d'un verd intens que la planta gegant, que creixia just al costat del corrent d'aigua, els oferia.

Després, una mica cansats, s'assegueren en una clariana i van esmorzar. La caminada els havia obert la gana.

—Una altra vegada! Sempre ens toca menjar el mateix: bananes o ananàs! —replicà el Santi.

Però ningú no es va afegir a la queixa ni se'n va fer ressò. Tothom endrapava tant com podia. Ell també. Tenia gana i sabia que l'únic menjar que hi havia era aquell.

En acabar, i amb la intenció d'arribar fins als conreus de canya sucrera, enfilaren un camí que devia ser el més important perquè era més ample que la resta i també perquè, molt de tant en tant, hi havia gravat en el tronc d'algun arbre de la vora i encara que de manera maldestra: «Ruta de James Cook».

—Aquest nom de Cook surt al meu llibre d'anglès —comentà la Mariona i va afegir:

—És un senyor que va anar molt lluny en vaixell i va descobrir moltes illes a la Polinèsia, i també a molts altres llocs.

—Ah! encertaren a dir alguns.

I van seguir endavant.

A mig camí, després de passar per un desert de lava, sortosament poc extens, ja encararen les seves passes

envers el canyar. Divisaren algunes flors vermelles en la llunyania. Així doncs, ja eren a prop.

Els agradà molt veure-ho però encara més, tastar aquella cosa tan sucosa i dolça com la mel.

Quedaren tots ensucrats i apegalosos, tant, que es remullaren en el primer corrent d'aigua que varen trobar per tal d'evitar el seguici d'insectes que els acompanyava i que no els deixava tranquils ni un sol moment.

A mitja tarda decidiren tornar al poblat. Els seus objectius s'havien acomplert i ara calia reposar per poder dur a terme tots i cada un dels projectes de l'endemà.

En aquell moment, però, que lluitaven enmig d'unes condicions meteorològiques més que adverses, estaven menys segurs que mai de fer plans per al dia següent i menys encara de poder-los aconseguir.

Encara no sabien com s'acabaria aquell dia.

La tempesta era d'aquelles que surten als informatius de televisió de totes les cadenes del món i a tots els diaris i emissores de ràdio i que aviat figuren a la xarxa internet.

La natura posava en joc tota la seva força i ells, volguessin o no, hi havien de competir, per molt que el camí de retorn a les cabanes els adrecés al nucli tempestuós.

—Hem de donar-nos molta pressa! Au! Va! Afa-nyem-nos! —cridaren la Bàrbara i el Santi.

Més que caminar, corrien. No gosaven ni a aixecar el cap envers el cel amenaçant. Miraven a terra per veure on posaven els peus.

I així, anaren avançant una bona estona. Però... la tempestat i la prevenció d'on situar totes i cada una de

les seves passes els va impedir de veure com, des de la part esquerra de la ruta des d'on fluïen algunes barranques, l'aigua s'obria pas a l'ample, sense respectar les lleres i s'emportava tot el que trobava, fos el que fos.

En veure-ho, la Mireia s'aturà en sec.

—No podem seguir per aquí, cal que cerquem un altre camí —digué convençuda i adreçant-se als seus companys.

En parlaren i van concloure que seria millor endinsar-se amunt, camp a través i seguir, més o menys paral·lels a la barrancada, fins a trobar un lloc on l'aigua encara respectés l'antic llit i allí mirar de travessar-la.

I dit i fet, començaren l'ascensió, ara molt més difícil perquè la vegetació, encara que no espessa, els obligava a anar bastant més a poc a poc del que volien. Ells ja s'hi afanyaven ja, però no podien avançar com volien i res no afavoria la seva empresa. Allò ja no era la «Ruta James Cook».

Després de molta estona de trobar-se totalment immersos en la pluja, localitzaren un punt per on podien creuar el barranc i continuar en direcció a les cabanes i estigueren contents. El seu rostre, però, encara es mostrava seriós. La situació no era pas falaguera.

Calia analitzar, minuciosament, la manera de creuar-lo. La força de l'aigua era molta i el corrent fàcilment se'ls podia endur.

Primer travessà el Jordi amb moltíssima precaució, agafant-se a un llarg bastó que la resta de companys aguantaven des de la riba, a més de dur lligades unes lianes a la cintura que també subjectaven els altres quatre; després, i ja amb suport a banda i banda, creuà la Mireia, a continuació la Bàrbara, tot seguit el Santi

i finalment la Mariona. I tan bon punt es trobaren a l'altre costat de la barrancada, se sentí un estrèpit tan fort com si el món s'hagués capgirat i tot anés damunt davall. Fou en aquell instant, que tot, tot, tremolà llargament.

L'aigua de pluja es convertí en aigua com de cendra i mils de bocinets de lava plogueren del cel. El volcà havia entrat en erupció.

Ara sí que estaven perduts. Ells no el veien. La tempestat i la vegetació el tapaven però sí que en notaven els efectes. La cortina d'aigua i de cendres ho envaïa tot. Era l'imperi de la grisor.

Cap a on havien d'anar? Quina era la direcció oportuna que havien d'agafar? Si seguien caminant per aquella ruta, s'acostaven o s'allunyaven de les possibles llengües de foc? Què havien de fer? Què podien fer?

Estaven dramàticament desorientats.

Optaren per continuar caminant en la direcció inicial. Anaven completament molls i, ara que l'aiguat es barrejava amb cendra, semblaven tots de color de xocolata, com si fossin figures d'una mona de pasqua en moviment.

Si poguessin arribar als camps de cotó que havien vist no gaire lluny del poblat potser trobarien ajuda o alguna ruta que fins aquell moment desconeixien, però... tot era imprevisible.

La tempesta cada vegada era més virulenta. El brogit del volcà es barrejava amb el bramar del trons, la claror dels llampecs i el devesall de partides minúscules que omplien l'aire. Els vents canviaven de direcció a cada moment i, a voltes, agafaven velocitats de

vertigen. Bufaven amb tanta potència que rebatien la pluja fortament contra els rostres dels cinc amics.

La Mireia s'aturà de sobte i estirà el braç del Jordi.

—Em sembla que sento un brogit molt, molt fort i continuat d'aigua. Potser hi ha un riu no gaire lluny d'aquí —digué.

Ell contestà:

—Vols dir? Jo no sento res.

La Mireia insistí:

—Ja veuràs com sí!

—Aturem-nos un moment! —cridà el Jordi.

Tots restaren quietos i en silenci.

Efectivament, no gaire lluny d'on ells es trobaven, hi devia haver un corrent d'aigua bastant cabalós. La remor era constant, intensa i semblava que anés en augment.

No sabien si preocupar-se més o estar contents però optaren —quin remei— per acostar-s'hi.

I així va ser. Al seu davant hi havia un riu. No sabien ben bé quin, perquè no l'havien trobat anotat en la ruta a seguir quan preparaven l'excursió al bosc de les Falgueres, però era cert, el tenien al davant del ulls: un riu, un senyor riu.

S'aturaren, el contemplaren tan llargament com la situació els permetia, i optaren per seguir-ne el curs.

Anaven caminant avall per la riba quan la Mireia es girà d'un revolt. Podia ser veritat el que acabava de veure o era una il·lusió?

—Una barca! —cridà sorpresa tot girant-se cap a la vora del riu.

Els altres no encertaven a veure-la i deien:

—A on? Què dius que veus? No veig res.

I ella insistia:

—Sí aquí dalt, més amunt, tocant a la riba, hi ha una barca que deu haver baixat pel riu.

Finalment, s'hi aproparen i tots se'n feren capaços. Tenien una barca i remes! Estaven de sort o no estaven de sort? Pujaven a la barca o seguien caminant? Es lliuraven al riu o restaven sota el temporal?

Resolgueren que si havien caminat sota la pluja i les cendres, també hi podien remar i a més, riu avall, anirien més de pressa. A algun lloc farien cap i, mal que mal, si tot anava bé arribarien a mar.

Alliberaren la barca del parany d'arrels i branques que l'havia aturada, s'enfilaren a l'interior i, a un senyal, tots a una, la feren lliscar pel corrent i s'apressaren amb els remes a controlar-ne la direcció.

De moment no hi havia esculls...

Avançaven sovint amb rapidesa i, en alguns punts, amb la placidesa pròpia dels meandres sempre sinuosos. El neguit primer, després convertit en excitació, ara s'havia tornat més calmos. Vés a saber però, on anirien a parar i com seria el trajecte.

La barca lliscava àgil, ara suau, ara brusca, per l'aigua. La tempesta començava a amainar molt lentament i el volcà feia estona que no es deixava notar.

Cinc noiets navegaven riu avall dins d'una barca. Estaven extenuats però no podien deixar de remar, ni d'estar atents al corrent de l'aigua i a allò amb què el riu els podia sorprendre. El cel començava a aclarir-se; la tranquil·litat es va tornar monotonia i qui més qui menys es va relaxar.

Ja feia estona que una remor llunyana, cada cop més forta, s'havia incorporat al paisatge, però s'adeia

tant al soroll del riu i al de la tempesta llunyana que ningú no n'havia fet cas.

En un moment donat, el Santi, tocant el braç de la Mireia, li digué xiuxiuejant per no espantar els companys:

—Mireia, que el sents tu, el mateix soroll que sento jo?

I ella contestà:

—Quin soroll?

—Sí dona, aquest soroll constant de fons que cada vegada sembla més fort i més a prop.

La Mireia quasi absent pensava: Si al riu ja hi som, què diu ara aquest? Però de sobte, com qui rep una punxada inesperada o un pessic, es va desvetllar i prestà atenció a les paraules del Santi.

Esverada, li va dir:

—Hi deu haver una cascada no gaire lluny d'aquí.

I tots dos cridaren:

—Bàrbara! Jordi! Mariona!

No havien tingut temps d'eixorir-se que ja el Santi i la Mireia els havien informat de la situació.

No sabien si hi havia o no una cascada, però en el cas que fos cert, cada vegada la tenien més a prop. El riu feia un revolt molt pronunciat i això els privava de poder tenir bona perspectiva. Altrament, no resultava gens fàcil poder-se apropar a la riba per a, en el cas que efectivament hi hagués una cascada, saltar de la barca amb la seguretat de guanyar-la.

Temps de fer-se capaços de la situació i ja la barca navegava pel gir sobtat del riu i els mostrava allò que tots temien. Al seu davant, a quinze metres, s'acabava. Ells no en podien veure la continuació; així doncs hi devia haver un precipici. Semblava com si el cel i

l'horitzó s'engolissin d'una glopada aquell riu tan immens.

No podien fer-hi res. La força del corrent era molt forta, tant, que els remes havien perdut tota la seva eficàcia. La barca, lliscant a una velocitat vertiginosa, era una joguina en mans del riu. El soroll ensordidor, la cascada, la impetuositat... tot en conjunt feia feredat.

Cridaren, xisclaren, demanaren auxili una i altra vegada i del mateix temor s'aferraren, fortament, a la proa de la barca com si en fossin el mascaró. Cada vegada tenien la cascada més a prop. Ni ara que ja hi eren a tocar, no aconseguien dividir en la llunyania la continuació d'algun tram del riu.

El salt devia ser més imponent que el del Niàgara.

La barca se sentia cruixir i, en dècimes de segon, es veieren abocats a la cascada. De sobte, es trobaren més que navegant, volant enmig dels raigs d'aigua que saltava a dolls, dels esquixos, del vapor, del borbo lleig, del soroll ensordidor del xoc de l'aigua... Fou un salt alt, alt, alt, llarg, llarg, llarg, que no s'acabava mai...

Quan encara no s'havia produït el xoc amb l'aigua del peu del salt, se sentiren uns sons estranys però rítmics i continuats, una mena de música.

—D'on venien? Qui podia ser? Hi havia algú per aquells paratges tan feréstecs?

Tots ells miraven i miraven, escorcollaven la riba però no veien res fora d'aigua i vapor d'aigua, ben mirat, no veien la riba. No veien res de res. Només sabien que anaven caient, caient, caient, lliscant, lliscant, lliscant, que es precipitaven irremeiablement al fons, al foooks, al foookooons, al foookooooons de la cascada.

Novament, se sentiren aquelles notes musicals properes a una melodia. Ara, més a prop d'ells. Com si els les toquessin a l'orella. Com si de l'interior de la massa d'aigua que queia junt amb ells sorgís algun element misteriós i rítmic.

En acabar el darrer so, es va sentir una veu que deia:

—Nois, noies, au! Va! Aixequen-vos que és tard! Us heu adormit i ara, tu Mariona i tu Bàrbara, teniu

servei de menjador. Mireia! Vinga! Va! Santi! Santi! Desperta't i tu Jordi també! Vinga, aixeca't! A veure si us tornareu dormilegues!

—Què ha passat? Us heu adormit tots? Això no pot ser de cap de les maneres! Vinga! Amunt! Som-hi!

La veu de la Natàlia, la seva monitora, els havia tornat a la realitat.

—Ja veureu quin dia més ple d'aventures ens espera! —exclamà, amb veu festiva, per animar-los a aixecar-se.

—Aventures? —qüestionaren ells amb una certa desgana. I afirmaren: —Si estem cansaats— tot mirant-se entre ells amb complicitat.

La monitora es quedà una mica estranyada però no en va fer cap cas. Tot just, aquell grupet sempre tenia el peu alt i tots estaven a punt per a qualsevol activitat. Per aquest motiu, sense dir res més, va insistir:

—Afanyeu-vos que us esperem. Primer aneu a rentar-vos, després al «bon dia» i en acabar, cadascú al seu grup de servei.

Així ho van fer; però en quedar-se sols, temps va faltar per a comentaris:

—Òndia he somniat que baixavem tots en barca per un riuàs que no s'acabava mai! —digué la Mireia.

—Doncs mira que jo —afegí el Santi—, he somniat que caminàvem i caminàvem tots cinc sota pluja de cendra. Era més pesat!

—Oh doncs a mi m'ha passat —continuava la Mariona— que havia de travessar un riu, sort que anava amb vosaltres que si no...

—Mireu-los ells! —exclamà la Bàrbara— doncs jo m'he trobat amb vosaltres al mig de la selva bevent ai-

gua com surt a les pel·lícules: amb una fulla de planta gegant caragolada com una paperina que feia de got.

—I a mi doncs, què us penseu? —acabà el Jordi— tot un munt d'aus cridaneres que volaven molt baixet per poc em despintinen. Encara bo que entre tots les hem despistades.

Arribaren corrent a l'esplanada; no volien fer tard, però quan per esmorzar es trobaren xocolata desfeta frenaren de cop.

—Quanta dolçor! —exclamaren la Mariona i el Jordi i en veu baixa afegiren:

—Aviat serem figures de sucre!

—Amb el bo que és el pa amb tomaca i pernil! —comentaren la Bàrbara i la Mireia.

En acabar els serveis, quan els monitors van anunciar una anada al riu a banyar-se, no la reberen amb cap gran mostra d'alegria, cosa ben diferent de la resta de companys.

Els, és clar, s'afegiren al grup però més que banyar-se van descansar a la riba. De fet, calia tenir en compte que el dia abans havien caminat molt i no era gens rar que ara se sentissin cansats, encara que... alguna cosa devia passar perquè... xiuxiuejaven entre ells; semblava que no poguessin deixar de comentar alguna cosa oculta...

Després del bany, retornaren al campament a dinar i, en acabar, anaren a fer la migdiada, així com cal. I val a dir que tots cinc van demostrar ser bons dormilegues.

A mitja tarda, van sonar els tocs de xiulet un altre cop. Reunits tots, a l'esplanada, se'ls informà que anirien a fer la berenada a la Font de la Llòdriga.

—Un mamífer carnisser de pèl espès i finíssim que viu a la vora dels rius i s'alimenta de peixos —explicà el Pep, el monitor més enderiat pels animalons i, tal com s'havia explicat, pels diccionaris.

Després anunciaren:

—Que tothom passi per intendència a recollir les coses que hi ha a punt per prendre i d'aquí a un quart d'hora ens trobarem un altre cop aquí, tots preparats, per marxar! Serà un passeig!

A totes les tendes hi havia moviment. Calia posar-se les botes de muntanya, vestir-se amb roba còmoda, proveir-se d'una gorra amb visera per protegir-se del sol i, els de pell molt blanca, posar-se crema protectora a la punta del nas perquè, per molt que el sol fos de tarda, se'ls podia pelar.

En retrobar-se a la tenda, els cinc amics s'organitzaren per a la sortida. Semblava que se n'anessin a l'altra punta de món.

—Jo —digué el Santi— m'emportaré la llanterna per si hi ha alguna cova. Així hi podrem entrar.

I el Jordi afegí:

—Tinc un ganivet de butxaca que em va deixar l'avi. El prendré i així ens farem talles boniques amb escorça de pi.

—Jo portaré la meva cantimplora —anuncià la Mireia.

—Doncs jo agafaré la càmera fotogràfica! I jo, una capsa per posar els minerals que trobem —informaren la Mariona i la Bàrbara.

Ben carregats, doncs, s'adreçaren al camí i des d'allí, tota la colla enfilà sender amunt cap a la font.

Havien de caminar primer per una drecera, després travessar la carretera i, un cop allí, introduir-se pel mig

de conreus abandonats, fins arribar a un punt molt, molt obac, on, enmig de boixos forts d'olor, brollava, hivern i estiu, primavera i tardor, l'aigua, sempre fresca, de la font de la Llòdriga.

Feia poc que avançaven pel camí. El sol havia traspassat feia estona el punt de migdia però la temperatura encara era elevada. Tots estaven una mica entresuats. Aquella calor més aviat humida els fatigava bastant.

La Mireia va començar a cantar una cançó i els altres quatre s'hi afegiren ràpidament:

T'ho diré en maorí
o si vols en hawaià:
Polinèsia és aquí!
Terra i Cel la van crear.

Tu, tu aquí, tu, tu, allà,
a tots ens esquitxarà.
Tu, tu allà, tu, tu, aquí,
des dels peus fins al tupí.

Lava escup el vell volcà
quan t'hi acostes navegant
riu amunt fins a trobar
la cascada esllavissant.

Tu, tu aquí, tu, tu, allà,
la mullena és segura
Tu, tu allà, tu, tu, aquí,
si vols viure l'aventura.

Cantaven tots cinc, cridant tan fort, que tothom acabà afegint-se als cantaires i, aviat, la vall va semblar una sala de concerts.

El Pep, encuriósit, els preguntà on havien après la cançó, i comentà:

—És que no em sona gens ni mica, i tampoc no la recordo de cap dels cançoners que tinc! És molt bonica —afegí.

Però ells no van saber què contestar-li. No ho recordaven; tanmateix no van deixar de cantar-la.

Així de contents, arribaren a la font i berenaren. Aquell dia tocava pa amb formatget.

—Uhhmm que bo!

Digué la Mireia.

Feia tant de temps que no en menjava que fins i tot va preguntar si podia repetir —de formatget.

(Si sa mare ho veiés, no s'ho creuria!)

Després, s'organitzaren jocs: picaparet, joc del mocador, joc de l'inquilí, paquets, vides... i ja quan el sol se n'anava a la posta, iniciaren el retorn cap al campament.

Molt aviat, per variar, van tenir set. Potser era cosa del formatget o del pa que se'ls estarrufava a l'estómac.

La Mariona volia beure aigua i s'aturaren perquè fes un tragueta; ràpidament s'hi afegí la Bàrbara. La Mireia també es va refrescar perquè no podia ser menys i el Santi i el Jordi igualment.

—Aquesta aigua sí que és bona. No sé pas Mireia, però com aquesta no n'hi ha cap altra! Té un no sé què! —Manifestà el Jordi.

La Mireia va arronsar les espatlles però no va dir res de res.

Sort que el lloc d'acampada no era tan lluny com semblava perquè, si s'hagués tractat de travessar un desert, haurien hagut de deixar córrer l'expedició al primer oasi que haguessin trobat per qüestions de proveïment d'aigua. Tots tenien sempre tanta set!

L'equip de monitors havia organitzat un joc de pistes per grups per tal d'afavorir un retorn distret al campament. Els cinc amics sortiren tercers; al davant hi anava el grup de la Júlia, la germana gran de la Bàrbara, i, cap al final, sortiria el grup de l'Alba, germana gran de la Mireia, amb els més grandets de la colla.

Unes i altres —les germanes—, grans i petites, eren dos móns molt diferents. Coses de l'edat.

La primera prova del joc consistia a situar-se segons la posició del sol i assenyalar els quatre punts cardinals. Després havien de contestar diverses preguntes sobre el tema, plantejades amb voluntat de fer-los cavil·lar i, a més, havien de resoldre algunes qüestions amb la brúixola. Practicaven, d'aquesta manera, allò que els havien ensenyat en un taller d'orientació setmanes abans.

Un cop resolta, resseguien els senyals deixats i aviat, en un revolt del camí, molt pedregós, trobaren anunciada la següent pista. Primer havien d'entrar al bosc i així ho feren.

—Que veieu alguna cosa o encara no heu trobat res? —preguntà el Santi.

—No, encara no hem vist res —contestaren a mitja veu la Mireia i el Jordi.

—Jo tampoc, afirmà ell.

Avançaven a poc a poc, amb cautela i en forma de ventall.

—Sabeu què podem fer? Caminem tots cinc ben escampats i així podrem rastrejar alhora més tros de bosc —apuntà la Bàrbara.

—Molt bé. Tens raó; així ho trobarem més aviat —afirmà la Mariona.

De cop el Santi, cridà:

—Correu! Veniu!

Duia la llanterna encesa i enfocava la boca estreta i fosca com la gola d'un llop, de l'entrada a una mena de túnel o de cova que hi havia al seu davant, ara ja només mig coberta per l'espessa vegetació boscana que, com havia pogut i esgarrinxant-se braços, cames i mans, havia apartat.

—Òndia! —exclamaren tots a una, i restaren muts i fixant-se en l'interior com si la foscor els xuclés la mirada.

—Entrem-hi? —no es pogué estar de proposar el Jordi.

Ningú no va contestar, però a la segona vegada de preguntar-ho:

—Vaaaa, entrem-hi? —la resposta fou rotunda i unànime:

—Entrem-hi! Sí, sí, entrem-hi! Sí, sí! Sííí!

I, de seguida, afilerats darrera el Santi que il·luminava el camí amb la llanterna, s'hi introduïren. Al seu darrere, només el silenci, i enmig de la foscor, un punt de claror cada vegada més petit i llunyà; al seu davant, un cercle de llum.

De sobte el Santi, que anava primer, va ensopegar i va caure; sort que de no gaire alt. En topar amb el terra, s'adonà que havia caigut sobre alguna cosa dura i resistent, com de metall.

—Vigileu, sembla que hi hagi ferros o potser són rails —informà, assegut de cul a terra.

—Deu ser una mina antiga —xiuxiuejà, la Mireia.

—Sí, segurament deu ser una mina —afirmà el Santi.

Lentament, anaven avançant. No veien res més que el tros de sostre i els pocs travessers dels rails que hi

havia i que la llanterna podia mostrar. No sentien cap soroll, cap indicació, cap senyal de vida. Aquella mina devia estar abandonada, feia temps, a la foscor i al silenci.

L'únic soroll era el de deu peus amb botes de muntanya que avançaven lentament, fent cruixir el terra.

—Mireu, hi deu haver una cosa al sostre, just al nostre davant, que m'ha semblat que llueix —va dir la Bàrbara.

—Què deu ser? —es preguntà el Jordi.

—Ara ho veurem —confirmà la Mireia.

En tenir-ho a prop i enfocar-ho el Santi, ho veieren bé. Potser s'havien fixat en el portabombetes, però el cas és que trobaren els fils solts d'una vella instal·lació elèctrica.

—Provaré de connectar-los —comentà el Jordi, traient-se de la butxaca el ganivet plegable que el seu avi li havia deixat.

I afegí:

—Mireia, aguanta la llanterna i fes-me llum, ben a prop, perquè hi pugui veure bé.

La Mireia assentí; el Jordi va anar pelant els fils i, en acabar, va anunciar parsimoniosament:

—Ara els connectaré. A veure què passa. Aparteu-vos tots d'aquí!

S'allunyaren i s'arrupiren ben junts, en absolut silenci. Contingueren, fins i tot, la respiració. El moment era transcendental.

El Jordi anava acostant, lentament, un fil i l'altre; les mans li volien suar una mica i s'aturà un parell de vegades per refregar-se-les; tots estaven seriosos, expectants, i... al moment de posar els fils en contacte... s'encengueren els llums!

Ni temps tingueren d'aplaudir. Tots cinc es giraren i miraren a banda i banda del túnel. No veien el final. La vista se'ls perdia en la llunyania. Es trobaven en un túnel que ben bé podia ser infinit.

—Quina mina més llarga! —Exclamaren.

I aviat, van sentir el soroll d'alguna cosa que s'acostava. Tota la maquinària es devia haver posat a funcionar. Efectivament, aviat va aparèixer, rodant pels rails, una vagoneta. Així doncs era cert: es trobaven a l'interior d'una mina.

Els cinc aventurers no s'hi pensaren gaire i, en passar la vagoneta pel seu davant, d'un salt s'hi enfilaren i s'acomodaren com van poder en el seu interior.

Baixaren pendants inesperats, remuntaren pujades, circularen per uns llocs, n'esquivaren d'altres, salvaren encreuaments, s'espantaren per girs sobtats, fins i tot s'estalviaren un punt on les vagonetes travessaven un salt d'aigua que els hauria deixat molls de cap a peus. En resum, mil i una figueretes a tanta velocitat que ja no sabien si veien l'interior de la terra, si s'imaginaven el blau del mar o si creuaven la immensitat del cel.

A la Mariona, sempre enderiada per les fotografies, no se li va ocórrer res més que dir:

—Ei! Poseu-vos ben junts que us faré una foto.

I, mentre la Bàrbara s'arreglava el pentinat per sortir ben afavorida, un revolt sobtat li féu perdre l'equilibri i va caure al damunt dels companys amb tan mala fortuna que, just a l'instant que la Mariona disparava la fotografia, la capsa que havia pres la Bàrbara per recollir minerals va anar a petar a una de les bombetes, la xafà i saltà una espurna tan forta que, immediatament, tot es quedà a les fosques.

Però no solament es quedaren sense veure-hi gens, sinó que la vagoneta va passar a circular només per l'empenta que duia, i un cop els passatgers hagueren més o menys recuperat la vertical, es trobaren circulant ràpidament i a les fosques sense saber cap a on.

—Òndia quina mala sort! —exclamà el Jordi.

—No hi podem fer res —va concloure la Mireia. I afegí:

—A algun lloc deu anar a parar aquesta via.

Fou acabar aquest comentari i veure llunyà un punt de llum.

—Mireu! Una sortida! —cridà el Santi.

I efectivament, en acabar de dir-ho i ja com en una carambola del joc del billar, es trobaren impulsats a l'exterior, volant pels aires fins aterrar, després de topar amb una mena d'estructura estranya, de cap en una espècie de bassa rectangular.

—Patatxap! Patatxap! Patatxap! Patatxap i Patatxaaap!

Tots cinc amb la llanterna, la cantimplora, el gani-vet, i la màquina de fotografiar —la capsa de mineral s'havia quedat feta a trossos a l'interior de la mina-, un darrere l'altre, hi feren cap.

Sort que aquella font-abeurador els va estalviar de rebre la patacada del segle, i que la vagoneta no va saltar, com ells, pels aires.

Ràpidament, van treure el cap. Cinc caparronets sortien de l'abeurador com illes enmig del mar. Un cavall, que intentava beure, se'ls mirava sorprès i, més espantat que no ells estaven, començà a bufar i a passar-los el musell pel davant. D'un moment a l'altre els lleparia la cara i el cap.

—Ecs! —digueren i d'un salt se situaren a fora. La Mariona enderiada, com sempre, per la imatge proposà:

—Ens hauríem de fer una altra foto. Així, tots xops de dalt a baix, amb el cavall al costat.

I, just el temps de preparar l'automàtic de la màquina, se situà, com tota la resta del grup, al davant de l'abeurador i sonà el clic. La instantània estava presa.

El cavall ja no sabia què fer, ni on posar-se per estar tranquil. Aquells pesats li havien sortit per tot arreu i només faltava que fessin cara de pallassets mirant-se tots una cosa que feia clic.

—Són ben rars! es deia, fent anar amunt i avall el cap i bufant.

A continuació donaren un cop d'ull a la zona i no veieren ningú.

Sí que el sol ja feia estona que se n'havia anat a la posta i la lluna es passejava ensenyorida, però al bon temps, tothom vetlla fins tard i, en aquell llarg carrer de cases de fusta a banda i banda que tenien al davant, algú hi devia viure i, més encara, en aquelles porxades tan magnífiques que hi havia a totes les cases, algú hi devia prendre la fresca.

I tan bé com s'hi devia estar, en aquella hora, prenent la fresca!

—Com podia ser que no hi hagués ningú i que tot estigués desert? —es preguntaven.

A prop d'on ells es trobaven, veieren una tartana però no com les que els havien ensenyat els monitors durant una sortida al camp. Aquella era una mena de diligència de les que surten a les pel·lícules de *cow-boys*.

S'hi enfilaren i, ni des de dalt, van veure cap senyal de vida. Els uns asseguts a fora i els altres a dins, guaitant per la finestra, semblaven integrants d'una caravana de buscadors d'or que s'adreça al llunyà oest. I la cantimplora marró i amb serrells de la Mireia els convertia en uns complets aventurers, parents propers de «Búfal Bill».

Com que no sortia ningú ni se'n veia cap senyal, optaren per anar-hi a l'encontre.

Enfilaren el carrer desert i trobaren, en un recer, restes d'una foguera.

—Algú s'ha d'haver fet el dinar aquí —comentaren el Jordi i la Mariona i s'aturaren en silenci, tot donant un cop d'ull al seu voltant, per si sentien algun soroll que els facilités pistes

Aviat s'adonaren d'una remor.

—Molt a prop d'aquí, hi ha d'haver un corrent d'aigua amb salts o ràpids. Igual hi ha un molí que n'aprofita la força —comentà el Jordi.

—Potser sí. Però i si és molt lluny? Haurem de caminar i estem molt cansats —afirmà la Bàrbara.

—Sabeu què podem fer? —digué el Santi—. Doncs tirem enrere, agafem el cavall, l'enganxem a la diligència i així anirem alhora més descansats i més de pressa.

—Bona idea! —exclamaren els altres contents.

I dit i fet. S'acostaren, a poc a poc, al cavall, l'enllaçaren amb un gest de no res i després l'acostaren al vehicle.

Ja hi devia estar acostumat, aquell cavall, a estirar algun carro o tartana perquè s'hi va avenir ràpidament.

Els uns s'enfilaren al pescant i els altres pujaren a l'interior de la diligència i, plegats, iniciaren el viatge que possiblement els permetria saber què passava.

Aviat s'hi sentiren a gust i encetaren una cançó:

Gira i tomba el vell vagó
per la mina de carbó,
puja i baixa en rodó
ara fa un tirabuixó.

Xiscla que xiscla la gent
quan el vagó va corrent.

Quan als ràpids arribem
a la barca pujarem
lliscarem tots riu avall
corrерem més que el cavall.

Xops que xops i rabejats
però frescs i descansats.

L'aventura és l'aventura
a la mina o bé al riu
ben segur que us divertiu
i això ningú no ho atura.

Xiscla que xiscla la gent
quan el vagó va corrent.

I en acabar tornaven a començar, fins que extenuats restaren en silenci.

Amb el trepig lent i rítmic del trotar pausat del cavall, els passatgers que no havien de tenir cura ni de les regnes ni del fuet, s'anaren ensopint.

La Mireia, que seia al pescant amb el Santi, havia de fer veritables esforços per mantenir-se vigilant. Anava observant el paisatge que tenia al davant i s'esforçava per endevinar a l'horitzó algun senyal de vida.

El Santi, assegut al seu costat, restava en silenci.

En un moment donat, ella es quedà amb la mirada fixa en un punt durant una llarga estona.

—Què mires? —preguntà el Santi.

—No res. M'ha semblat veure un edifici allà, enmig dels arbres, però és molt estrany que hi hagi una casa tan alta

—Vés a saber! Potser és una piràmide d'aquelles de la teva redacció! —digué el Santi mig somrient i amb to falaguer.

—Una piràmide? —preguntà la Mireia, i afegí:

—Que no ho veus que de piràmides només n'hi ha a Egipte i a Amèrica?

—Ja ho sé. Afirmà el Santi i continuà:

—Que et penses que no recordo la teva redacció?

I afegí, imitant la veu de la mestra de tots dos:
—Molt bé Mireia! Has fet una redacció molt bonica. Després la llegiràs als teus companys. Et felicito!

La Mireia i el Santi es miraren amb complicitat.

Foren dècimes de segon però els semblà que tornaven a ser a l'aula, asseguts un al costat de l'altre, moments després que la senyoreta l'hagués felicitada.

Ella asseguda al pupitre callava. S'estarrufava una mica i es mirava de cua d'ull el seu amic que li somreïa. Després li tornava el somriure sense dir ni un mot. Quasi no gosava ni a aixecar els ulls.

A continuació, la mestra parlava d'altres coses de les redaccions com ara les faltes d'ortografia, les majúscules i les minúscules, la cal·ligrafia, els punts i les comes, els personatges, els adjectius... i finalment deia:

—Vinga Mireia, aixeca't i llegeix per als teus companys la redacció que has escrit. Comença pel títol, d'acord?

Ella assentia eficient amb el cap, es posava dempeus i començava la lectura. Tots l'escoltaven amb atenció.

Les piràmides

Les piràmides són uns edificis en forma de triangle per totes les seves cares, fins i tot per la façana. Les més conegudes entre nosaltres són les piràmides d'Egipte, però també n'hi ha en molts altres llocs del món, com per exemple Mèxic i Guatemala.

A Egipte n'hi ha al costat d'un riu que es diu Nil, a Mèxic n'hi ha moltes i n'hi ha una que es diu del Sol i una altra de la Lluna i estan en una gran avinguda tota plana i sense arbres, i a Guatemala també n'hi ha moltes i són al mig de la selva.

Les d'Egipte se poden visitar passant per passadissos secrets. A les de Mèxic també s'hi pot pujar i quan una persona és a dalt els de baix semblen formigues; i a les de Guatemala també, però no pots pujar per les escales que fa la piràmide com a les de Mèxic, sinó que primer has de passar per una escala molt alta de fusta beta amb branques i troncs, i després enfilarte per uns esglaons tan alts que quasi t'arriben a la cintura i quan ets a dalt només veus arbres i arbres i arbres de la selva i el capdamunt d'altres piràmides.

Totes les piràmides són molt antigues i en alguns edificis que hi ha al seu costat hi ha esculpides cares que tenen unes boques molt grosses i de moltes dents i a dins de les boques hi ha unes altres cares amb boques, però sempre totes les boques tenen totes les dents. I aquelles dents no cauen.

De vegades hi ha tresors amagats a les tombes.

Les piràmides d'Egipte les van fer els egipcis i les feien servir de tombes dels faraons. Les altres les van fer uns senyors que es deien maies i uns altres que es deien asteques i les feien servir de temples.

La meua padrina va pujar a les dels maies i els asteques i diu que són molt altes i molt boniques i me n'ha ensenyat fotografies i m'ho ha explicat tot. I el meu padrí va anar a veure les d'Egipte.

A mi m'agraden molt les piràmides.

En acabar, s'asseia sense mirar ningú. La mestra la felicitava novament i els companys aplaudien.

El Santi, satisfet de seure al seu costat i de ser-ne amic, li deia:

—Mireia, és veritat que els teus padrins han anat a les piràmides?

—Sí i ma padrina me n'ha ensenyat fotografies —contestava ella.

—Quina aventura, no? —exclamava el Santi tot obrint uns ulls com a taronges.

—I tant! —deia convençuda, tot fent anar el cap la Mireia.

Fou la Bàrbara qui, abocada a la finestra, els va fer «baixar de les piràmides».

—Mireu, sembla una estació de tren! Mariona! Santi! Mireia! Jordi! Una estació de tren! Una estació de tren! Mireu!

Tant els que anaven a l'interior de la diligència com els del pescant s'esforçaven a trobar-la:

—On és? Una estació de tren, dius? I tot allò dels salts d'aigua?

Ara, ja només tenien ulls per a l'estació; dels salts d'aigua, i del possible molí ja ningú no se'n recordava.

—Veus Santi! Què havia de ser una piràmide? Devia ser algun edifici de la línia del tren —digué la Mireia.

Tots estaven concentrats en allò nou que havien divisat, com si fos la primera vegada que veien un edifici com aquell.

Mentrestant, la diligència avançava tan de pressa com el cavall es podia permetre. En conseqüència, calia que tots hi ajudessin amb el seu esforç, baixant a terra i caminant o adreçant-li algunes paraules amables i sobretot convincents:

—Arri, arri tatanet! Vinga! Som-hi! Endavant, que anirem a sant Benet! A galop! Al trot! Al trot! Al trot!

Potser sí que estarien de sort i arribarien a temps d'agafar algun tren, encara que... al ritme que anaven, no sabien si seria d'aquell dia o bé de l'endemà.

Fins i tot, era possible que hi trobessin alguna persona que els donés una solta o altra. Ja començaven a tenir ganes d'estar ben informats de tota aquella estranya història de mines, de ràpids i de cavalls.

Però, conforme s'hi anaven acostant, s'adonaren que l'estació estava buida. No hi havia ningú a l'andana, no hi havia ningú a la sala d'espera, no hi havia ningú que tingués cura dels equipatges, no hi havia ningú a la taquilla de bitllets... En resum: no hi havia ningú.

En arribar, baixaren de la diligència, desenganxaren el cavall, que com que ja hi devia estar acostumat se n'anà a pasturar en un prat proper, i entraren a grans gambades a l'andana.

El tren estava aturat, quiet, esperant l'inici del viatge; els vagons estaven buits a punt de rebre passatgers, el dipòsit de carbó es veia ple però... ni senyal del maquinista, ni senyal del guarda d'estació, ni senyal del fogoner.

Tot estava quiet. Justament allí, en una estació de tren, no existia el moviment.

Com que no trobaren cap objecció, i ja es feia de nit, optaren per pujar a un vagó. Tenien gana i haurien menjat si haguessin pogut, però es van haver de conformar amb un tragueta d'aigua de la cantimplora de la Mireia.

Asseguts els uns ben a prop dels altres se sentien segurs i aviat, tots cinc —el Jordi, la Mireia, el Santi, la Bàrbara i la Mariona— es van quedar endormiscats.

Deixada anar en el món del son que també ho és dels somnis, la Mireia se sentia bressolar dolçament. Li semblava intuir, llunyà, ara el balanceig lleu del bres de la infantesa, ara el pessigolleig de vertigen dels gronxadors del pati de l'escola en passar pel seu punt àlgid.

Del fons del món i molt de tant en tant, li arribava el so d'un lleu xiulet que passava pel seu costat sense aturar-se, fins que... el grinyolar d'una fregadissa de metalls li va entrar per l'orella, li travessà el timpà, li mobilitzà martell i enclusa i, per una cadena d'ossets, li envaí el cervell.

En aquell moment, i només en dècimes de dècimes de dècimes de segon, un pensament se li posà de manifest i li circulà vertiginosament des del cervell fins als llavis:

—El tren es mou! El tren es mou! Desperteu-vos! Bàrbara! Santi! Jordi! Mariona! Ei! El tren es mou! Desperteu-vos! El tren es mou!

Cridava adreçant-se als seus companys.

—Què et passa Mireia que crides tant? —li preguntà la Natàlia, la seva monitora, que estava asseguda al seient del davant, a l'altra banda del passadís. I continuà:

—Mal aniria que el tren no es pogués; no podríem arribar a casa i ara, després de tants dies d'acampada, ja tots en tenim ganes. O no?

La Mireia se la mirava com encantada i no li tornava contesta. No li sortia cap paraula. Semblava l'endemà de la fra!

Al seu costat el Santi, el Jordi, la Bàrbara i la Mari-ona també estaven com aturats, com si no tinguessin res a veure amb la resta de la gent del vagó, ni del món. Com si no coneguessin ningú. Com si allò no anés per ells.

La Natàlia continuà manyaga:

—Apa va, desperteu-vos! Ja n'hi ha prou de dormir com a socs! Ja heu tingut prou temps durant el viatge; ara és hora de preparar-nos tots plegats per a baixar i descarregar el material.

I somrient-los, digué:

—Que tinguin un bon dia els senyors i les senyores! —I afegí—: Ja esteu fets uns bons dormilegues ja! Tot el viatge dormint! Els de casa, no s'ho creuran quan els ho expliqui.

Els continuaven callats, però es miraven i no deien res; potser tampoc no s'acabaven de creure que tornaven d'una acampada.

—Per cert —continuà la Natàlia— com era aquella cançó que cantàveu l'altre dia: «Tu, tu aquí, tu, tu, allà...»

I ells, somrient-se amb complicitat, encetaren la cançó però com a cosa seva; aviat envaí el tren que s'apropava al seu destí:

Tu, tu aquí, tu, tu, allà,
a tots ens esquitxarà.
Tu, tu allà, tu, tu, aquí,
des dels peus fins al tupí.

T'ho diré en maorí
o si vols en hawaià
Polinèsia és aquí!
Terra i Cel la van crear.

Tu, tu aquí, tu, tu, allà,
a tots ens esquitxarà.
Tu, tu allà, tu, tu, aquí,
des dels peus fins al tupí.

Lava escup el vell volcà
quan t'hi acostes navegant
riu amunt fins a trobar
la cascada esllavissant.

Tu, tu aquí, tu, tu, allà,
la mullena és segura
Tu, tu allà, tu, tu, aquí,
si vols viure l'aventura.

Tots els que els esperaven a l'andana els reberen amb alegria i emoció. A més a més, feia goig veure arribar un tren carregat de xiquets i xiquetes i nois i noies cantant.

Les abraçades van ser molt fortes i també les emocions.

Aviat, amb la col·laboració de tothom, el material va quedar distribuït per transportar-lo cap al local del grup. I —no cal dir-ho— el personal amb les motxilles,

els sacs, les estores, les botes de muntanya... enfilà camí de casa.

Els nostres amics s'acomiadaren just sortir de l'estació no sense quedar dissimuladament que es truquen ben aviat:

—Quan la Mariona tingui revelades «totes» les fotografies que ha fet ens trobarem. D'acord? —convocà la Mireia

—D'acord! —digueren tots.

—Ja ho veurem amb les fotos si això és ser dormilegues! —acabà seriós el Santi.

Abans però la Bàrbara no es va poder estar de demanar:

—Mireia, deixa'm fer un darrer tragueta!

I... què havia de passar? Doncs que begueren tots i marxaren cap a casa ben refrescats o ben aigualits, segons com ens ho mirem.

La Mireia només de pujar al cotxe i com si encara tingués son acumulada, es vaaa tornaaaar a adormiiiiir profundameeeent.

Mira que si arriba a roncar!

6

Se sentia llunyà un clàxon que insistia i insistia i no parava d'insistir i, més properes, unes veus que també insistien:

—Mireia, desperta't que ja arribem.

—Mireia, mira que ja som al davant de casa.

I novament, el clàxon del conductor impacient que mai no devia haver necessitat poder baixar una xiqueta completament adormida del seu cotxe en un punt concret del trajecte.

—Au! Mireia, baixa! que ja hem arribat.

—Mira que ja som a casa.

—Vaaaaa Mireeeia, viinga aixeeeeeca'ttt que s'espeeren!

Ja podien anar predicant sa mare i tothom que hagués passat per la vorera que la Mireia estava en el millor dels sons.

—Va doona, mira que ja som a casa!

Finalment, sa mare se la va haver de pujar al coll d'una revolada. Si haguessin hagut d'esperar que ella es despertés, el conductor del clàxon hauria espatllat la botzina, el veïnat hauria acabat amb mal de cap, els

moixons dels arbres propers haurien emigrat definitivament i, a més, s'hauria fet un embús quilomètric. I..., no era el cas.

A la fi, quan ja la tenia al coll, just abans de tancar la porta del cotxe, la xiqueta es mig despertà i l'únic que va encertar de dir, va ser:

—Jo vull la cantimplora!

Si ja la portes, dona —i afegí—: Ja veig filla meva que aquesta cantimplora et deu agradar molt.

Ella va iniciar un molt lleu somriure completament adormida.

I al coll de sa mare entrà a casa. Sa germana, carretejant les coses, anava obrint pas.

Al carrer, la circulació de vehicles havia tornat a la normalitat.

La Mireia però, molt, molt endormiscada encara, no sabia ni on era ni d'on venia.

Potser tornava d'una acampada. Però no... No podia ser. Ella havia estat a la Polinèsia navegant per un riu prop d'un volcà. Com podia haver estat d'acampada amb els companys i monitors del «cau» per les muntanyes de Prades?

Oh! I a l'escola llegint redaccions, ara a l'estiu? Tampoc no podia ser perquè a l'estiu no s'hi va a l'escola. Tanmateix seguríssim que havia estat amb el Santi, el seu amic de l'escola.

Però per la ciutat tots circulem amb cotxe; de diligències o vagons no n'hi ha. Ni mines de carbó o ràpids d'aigua. Com s'entén això?

Si nosaltres hem pujat al tren!

Ja no sabia res de res fora que s'ho havia passat molt bé, que estava cansadíssima i que tenia una can-

timplora folrada de pell marró, amb serrells als costats que feia l'aigua especialment bona.

Ara, només volia dormir. Una cosa ben senzilla d'aconseguir per qui ha passat per tot el que ella havia passat.

O ho havia somniat?

Un diumenge de maig, junt amb la Mireia, la meua fillola petita, sa germana gran l'Alba, sa mare, i la Júlia i la Bàrbara Nebot, amiguetes nostres, vam anar a Port Aventura.

Vam pujar i baixar, tant com vam poder, a les diferents atraccions que el parc ofereix, especialment les d'aigua, i ens ho vam passar molt, molt bé.

D'aquell dia, de la dormida que va fer la Mireia en tornar a casa, i de la cantimplora que hi havia vist i que volia de totes totes i que més tard li vaig regalar conjuntament amb aquest relat, n'ha sorgit el llibre que acabeu de llegir.

Que us ho podeu passar molt bé amb les atraccions, és segur; que dormint de vegades un somnia, també és cert, i que des de llavors cada vegada que la Mireia va d'acampada o d'excursió pren la cantimplora, també. Us ho puc ben dir!

Així doncs, vosaltres mateixos. Ben mirat només calen bons amics, anar al Parc, tenir son i —potser— una cantimplora.

Proveu-ho, i... que tingueu molts DIES D'AVENTURA!

FINA ANGLÈS SORONELLAS
L'Aleixar, juliol-agost 1995

